Aventurile submarinului DOX

151

Prințesa moartă

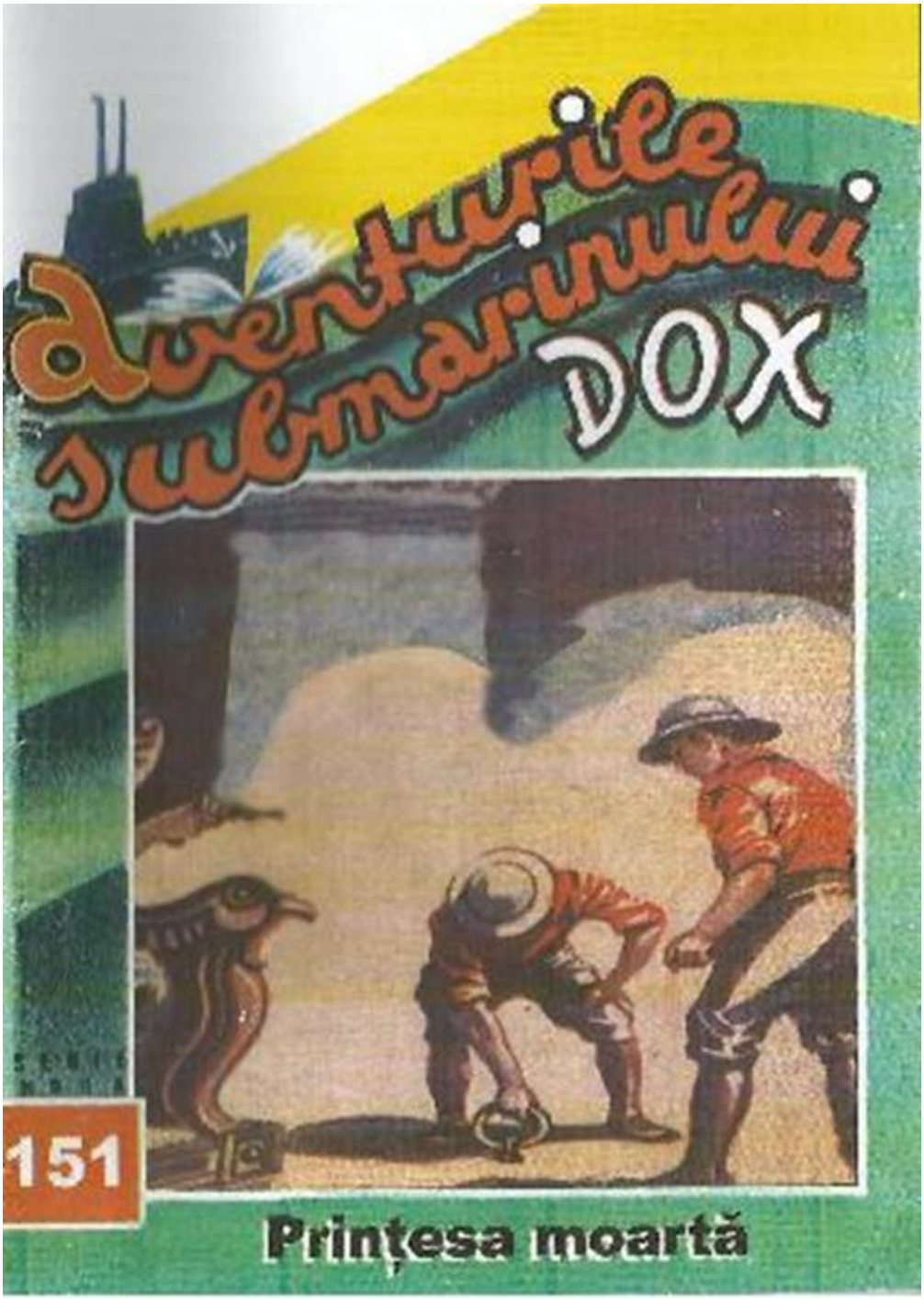
Aventurile submarinului DOX
151
Prințesa moartă

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 151

PRINȚESA MOARTĂ

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
MISTERELE INDIEI

ŞI IARAŞI POVESTEŞTE doctorul Bertram:

— Omul pare să fie cam într-o ureche – ne zise James Austin, inspectorul de poliţie din Mysore – cum vreo cinci săptămâni – întors în starea asta de la vânătoarea unui vestit „*man-eater*”, unul din acei tigri grozavi care se dau mai ales la oameni. Trebuie să i se fi întâmplat ceva înspăimântător în junglă.

— Da, India e plină de mistere, de care un european mici idee nu-şi face – răspunse Marian, cu seriozitate – vânătorul acela n-a pomenit nimic despre ceea ce i s-a întâmplat?

— Nu, Charles Gould a fost totdeauna un om ciudat, n-avea nici un prieten. Până acum doi ani era secretar al guvernatorului, apoi şi-a dat brusc demisia şi şi-a construit afară din oraş un bungalow foarte drăguţ, pe care şi l-a mobilat luxos. Se spune c-ar fi moştenit o mare avere de la un unchi foarte bogat şi putea acum să-şi dea frâu pasiunii sale de a vâna fiare. E cunoscut dincolo de hotarele statului Mysore drept un vânător neînfricat şi a răpus cei mai primejdioşi elefanţi şi tigri. Mergea totdeauna singur la cele mai periculoase vânători, însoţit numai de şikarri-ul său. Indianul acesta îl întovărăşise şi în ultima expediţie, dar nu s-a mai înapoiat, astfel că se pare că s-a întâmplat într-adevăr ceva misterios.

— Nu l-am putea cunoaşte şi noi pe domnul Gould? întrebă Marian privind cu interes la bărbatul înalt şi subţirel, care se aşezase cu câteva mese mai departe de noi. Veţi fi auzit poate că întâmplările învăluite în mister ne interesează foarte mult.

— Da. Aşa mi-a spus şi colonelul Hastings din Bangalore – răspunse inspectorul, râzând – firește, vă voi face cunoştinţă cu domnul Gould, dar mă-ndoiesc dacă vă va da vreo lămurire în privinţa celor ce i s-a întâmplat. Îndată ce vom sfârşi de mâncat ne ducem la masa lui.

Nu pricepeam deloc interesul prietenului meu pentru vânătorul acela. E drept că şi mie mi-a bătut la ochi când a intrat în restaurantul hotelului, căci făptura lui înaltă, cu mişcări de tigru, trăda o putere extraordinară. Şi paşii lui erau uşori, egali, ca şi cum s-ar fi aflat la pândă.

Chipul îi era pârlit de soarele Tropicelor şi bezele subţiri lăsau să se vadă dinţii laţi şi albi. Ciudată era expresia ochilor săi negri, ca şi cum ar fi privit prin obiecte, cu o nepăsare de parcă nimic în lume nu l-ar mai fi interesat. Dar

în adâncul lor ardea un foc care nu se împăca de fel cu această nepăsare.

Îşi exprimai părerea că individul făcea în totul impresia unui om normal şi-l întrebai pe Marian ce-l făcuse să creadă că ceva nu era în regulă cu Charles Gould.

— Probabil că n-ai băgat de seamă că a tresărit când l-a văzut pe tânărul indian care-l serveşte acum – zise Marian – era o tresărire la care nu m-aş fi aşteptat la omul acesta rece şi voinic. Aşa dar am bănuit îndată că-l leagă o taină de acest servitor indian şi de aceea l-am întrebat pe inspector, care-l consideră pe Charles Gould sărit din minte, de când cu ultima expediţie vânătorească.

— Credeam c-o să vizităm India în linişte, după cum ne-am propus – spusei eu – şi acum cauţi singur taine care probabil că nici nu există. Ce ne pasă nouă de Charles Gould?

— E drept că n-are ce să ne pese de el – răspunse Marian râzând – dar mă interesează totuşi să aflu ce taină există între el şi tânărul indian care l-a servit. Degeaba nu tresare un om atât de îndrăzneţ şi curajos. Ah, pentru cine să fi fost asta? Probabil pentru indianul acela bătrân, care s-a pierdut atât de repede în mulţime. L-ai văzut, domnule Austin?

— Ăla e Ruko, şikarri-ul lui Gould! exclamă inspectorul uimit. Ce să-nsemneze asta? Gould s-a speriat de parcă ar fi văzut un strigoi!

— Trebuie să fie o taină mare la mijloc – spuse Marian – omul acesta dispăruse doar de când cu ultima vânătoare a lui Gould, după cum spuneaţi, domnule Austin. Şi acum se iveşte deodată, iar Charles Gould se sperie pentru a doua oară de când suntem noi aici. Când o să ni-l prezentaţi va trebui neapărat să-l facem să ne vorbească de păţania lui.

Cu o energie vrednică de admirat Charles Gould îşi învinse turburarea vădită, dar refuză celelalte mâncări pe care i le servi tânărul indian.

După ce termină masa, Marian zise:

— Aşa, domnule Austin, acum vă rog să ne duceţi la domnul Gould. Ar fi bine, cred, dacă i-aţi pomeni că ne ocupăm cu plăcere de urmărirea cazurilor misterioase.

— Asta o ştie Gould – spuse inspectorul, zâmbind – căci aventurile dv. sunt cunoscute şi aici, domnule Farrow. Să mergem!

Vânătorul ne privi cam nemulţumit când ne apropiarăm de masa lui, dar când inspectorul ne recomandă, un zâmbet de bucurie îi lumină chipul.

— Ah, domnii Farrow şi Bertram! zise el, vesel. De mult aveam dorinţa să vă cunosc. E şi credinciosul Pongo cu dv.?

— Da, domnule Gould – răspunse Marian – Pongo e în odaia lui. Ne daţi voie să luăm loc la masa dv.? Aş dori să vă vorbesc într-o chestiune.

— Cu plăcere, domnilor.

Marian comandă tânărului Indian care venise repede, ceva de băut pentru noi, apoi, după ce omul plecă, privi stăruitor pe Gould şi întrebă:

— Nu-i aşa că trebuie să te fereşti de acest indian, domnule Gould? Probabil că l-ai cunoscut mai de mult şi în împrejurări care fac foarte ciudată ivirea lui neaşteptată aici, ca chelner.

— De unde ştiţi asta? întrebă vânătorul stingherit.

— Întâmplător am băgat de seamă tresărirea dv. când l-aţi văzut aici – răspunse prietenul meu – aşa că trebuie să presupun că la mijloc e o taină deosebită, de vreme ce un vânător atât de îndrăzneţ s-a putut speria de atâta lucru. Ştiţi, probabil, că ne interesează foarte mult tot ce e mister primejdios şi că dăm o mână de ajutor oriunde se iveşte prilejul. Numai din pricina asta v-am întrebat. Mi se pare că sunteţi înconjurat de o taină de care n-o fi străin nici fostul dv. Servitor Ruko. Asta mi-am spus-o văzându-vă tresărind pentru a doua oară, când l-aţi zărit în stradă. Aş fi bucuros dacă aţi avea încredere în noi şi dacă v-am putea ajuta.

Gould rămase câteva minute nemişcat, apoi răsuflă adânc şi întinse lui Marian mâna.

— Bine, domnule Farrow, vă voi povesti păţania care m-a făcut să-mi pierd cu totul echilibrul şi care mă apasă într-atâta încât nu mai cutez să pornesc la vânătoare în junglă. Acum trei ani, când eram încă secretarul guvernatorului, am cunoscut…

— Sst! îl întrerupse Marian. Veţi urma mai târziu!

Tânărul chelner se apropiase pe neobservate cu băuturile comandate. Eu nici nu-l văzusem, de asemenea nici Austin, căci priveam cu încordare la povestitor, dar lui Marian nu-i scăpase niciodată nimic, aşa că-l observase la vreme pe Indian.

Fără voie îl privii pe tânărul băştinaş şi văzui cu spaimă că aruncase spre Marian o privire de ură înverşunată. Chipul său rămase neclintit, însă şi în clipa următoare genele-i lungi le lăsară iarăşi peste ochii-i mari, negri.

Ce să fi însemnat această privire? Să fi bănuit în noi nişte duşmani, care vroiau să lămurească taina vânătorului? Sau

auzise ultimele cuvinte ale lui Gould şi se temea acum că-i vom afla planurile?

Preocupat de gândurile acestea dusei paharul la buze – dar în clipa următoare îl scăpai din mână şi se sparse pe masă. Cu o mişcare repede, ca din greşeală, Marian mi-l aruncase jos.

Râzând, vrui să-i fac mustrări pentru neîndemânarea lui, dar atunci văzui chipul său grav şi scânteierea ciudată din ochii săi şi pricepui că-mi dăduse peste mână dinadins… pentru că se temea de vreo primejdie.

Tânărul indian, care se-ndepărtase, se-ntoarse şi strânse cioburile. Cu prilejul acesta mai aruncă spre Marian o privire în care se putea citi lămurit ură şi teamă în acelaşi timp.

— Ia şi paharele astea! îi zise prietenul meu, privindu-l ţintă. Culoarea băuturii nu-mi place deloc. Probabil că s-a făcut o mică greşeală în amestecul lor.

Indianul se făcu pământiu la faţă şi dădu să ia repede paharele din faţa lui Marian şi a inspectorului, dar Austin întinse repede mâna şi luă paharul său.

— Stai! strigă el. Cred că aici e o chestie care mă interesează şi pe mine. Îmi închipui eu ce bănuieşti d-ta, domnule Farrow, aşa că vreau să fac o mică anchetă. Să nu te mişti!

Dar strigătul său fu zadarnic. Ca un sobol tânărul indian alunecă printre mese şi dispăru fulgerător prin fundul sălii.

Inspectorul vru să alerge îndată după el, Marian însă îl opri şi zise, calm:

— N-are nici un rost, domnule Austin. Tot nu-l mai ajungi, şi-apoi n-aş vrea să stârnesc luare-aminte. Băuturile care ni le-a servit au fost otrăvite, probabil, căci am văzut pe fundul paharelor topindu-se nişte cristale galbene. Băiatul o fi aruncat otrava când a adus paharele încoace.

Inspectorul se aşeză la loc, foarte turburat. Gould privi îngrozit la Marian şi zise:

— Şi spui asta atât de liniştit, domnule Farrow? E doar ceva grozav! Crezi că Duba, tânărul chelner, a vrut să vă otrăvească pentru că aţi stat de vorbă cu mine?

— Da, aşa presupun – încuviinţă Marian – taina pe care vroiaţi să ne-o împărtăşi fi trebuie să fie de mare însemnătate. Duba acela l-o fi cunoscând pe inspector şi o fi bănuit că vrem să ne ocupăm de chestia asta, care v-a schimbat atâta pe dv. Să dăm otrava la analiză, ca să ştim până unde merg duşmanii dv. Şi acum, povestiţi mai departe, domnule Gould!

— Rămânem aici, Mariane? întrebai eu. De vreme ce Duba a şi încercat să ne înlăture prin otravă, nu se va da înapoi de la alte mijloace, poate mai grozave.

— Ai dreptate, Robert – încuviinţă prietenul meu – cel mai buri lucru e să mergem în odăile noastre.

— Şi mai bine ar fi să ne ducem la bungalowul meu – zise Gold – cei doi servitori ai mei îmi sunt foarte credincioşi, căci le-am salvat viaţa într-un rând. Afară de asta am şi un tigru îmblânzit, care s-ar năpusti asupra oricărui străin ce s-ar furişa în grădina mea.

Un alt chelner veni la masa noastră şi la întrebările inspectorului răspunse că Duba îşi părăsise pe neaşteptate serviciul. Austin ceru să trimită pe director şi când acesta veni, îi povesti întâmplarea şi spuse să i se aducă o sticlă, în care goli conţinutul celor două pahare. Apoi le sparse pe acestea, căci noi nu cunoşteam ce fel de otravă era aceea şi se putea să mai rămâie urme chiar după spălarea paharelor.

Când furăm afară, Austin zise:

— Să luăm o maşină, fiindcă e cam departe până la bungalowul dv. domnule Could.

Vânătorul şi făcuse semn unui taximetru.

Ne urcarăm în maşină şi Gould spuse şoferului băştinaş adresa; automobilul porni în goană pe strada principală. Băgai de scamă că Marian se uită în juru-i cu o privire care nu-mi plăcu deloc. Era atât de încordat de parcă ar fi aşteptat o mare primejdie.

Întâlnirăm în drumul nostru multe trăsuri la care erau înhămaţi zebu[1], carte ofereau o privelişte interesantă în strada aceasta cu tramvaie electrice şi automobile.

Şi pe când mă minunam în sinea mea de cele ce vedeam, se petrecu ceva extraordinar: un zebu se lăsă o clipă pe picioarele dinainte, se mică repede, aplecă apoi capul cu podoaba-i de coarne şi... se năpusti asupra maşinii noastre. Înainte ca şoferul, speriat, să poată coti, ciocnirea se şi produsese.

Animalul fu zvârlit înapoi cu vreun metru, în timp ce şoferul frână repede. Sărirăm în sus fără voie, căci această năpustire a vitei era ciudată de tot. Dar uimirea noastră avea să fie şi mai mare: înainte ca şoferul să aibă răgazul a porni iarăşi maşina, zebu-ul se năpusti din nou asupra ei, cu un răget înfiorător.

De data asta, însă, o luă pe lângă aripa stângă a automobilului şi lovi fulgerător pe şoferul care stătea la volan. Izbit în cap, Indianul scoase un ţipăt ascuţit şi fu

zvârlit de la locul său. Zebu-ul se întoarse îndată şi-l atacă pe Gould, care se afla aşezat la stânga mea.

Vânătorul feri cu măiestrie lovitura coarnelor uriaşe şi în vremea asta eu mă smulsei din înmărmurire, scosei revolverul şi descărcai două gloanţe în căpăţâna furiosului animal. Răgind înăbuşit, trupul enorm se prăbuşi grămadă, se zvârcoli câteva clipe, apoi rămase nemişcat.

— Bravo! strigă Marian. Mă aşteptasem eu la vreo drăcovenie, dar aşa ceva tot nu mi-ar fi trecut prin minte. O vită atât de blajină să turbeze deodată! Duşmanii noştri lucrează cu mare repeziciune, ce-i drept.

— Ce? Duşmanii noştri? făcu Austin, uluit. Ce legătură să fie între ei şi vita asta, care a turbat aşa, deodată?

Marian sărise din maşină şi se aplecă asupra hoitului. Scoţând o exclamaţie de mulţumire se ridică după câteva clipe şi ne arătă o săgeată mică pe care o ţinea între degete.

— Ia priviţi ce-am scos din gâtul zebu-ului! spuse el. Trăgătorul nevăzut a nimerit cu precizie vâna jugulară. Şi fireşte că otrava care a pricinuit accesul de turbare a avut efect fulgerător. Fii cu băgare de seamă, domnule inspector, vârful e otrăvit.

Austin trase repede înapoi mâna întinsă şi zise:

— Şi toate astea le spui cu un calm de parcă ar fi vorba de o glumă şi nu de un atentat din cele mai de necrezut, domnule Farrow. Dar ia să vedem ce-i cu şoferul. Căci se pare că a fost serios rănit.

Aşa şi era. Când îl scoaserăm afară pe şofer, văzurăm că era pe moarte, căci zebu-ul îi înfipsese coarnele în tâmplă. Aşezându-l pe pământ, nenorocitul deschise ochii, privi rătăcit în juru-i, bombăni câteva cuvinte, apoi căzu pe spate şi nu se mai mişcă. Era mort.

În vremea asta se adunaseră o mulţime de trecători în jurul maşinii. Stăpânul zebu-ului dădea agitat din mâini şi îndruga vorbe neînţelese.

Poliţiştii veniră în grabă şi împrăştiară mulţimea. Inspectorul vorbi cu stăpânul zebu-ului şi-i dădu o bancnotă, după care omul făcu o plecăciune şi se înapoie la trăsura lui, rămasă cu un singur animal.

Austin dădu ordin să fie duse de acolo maşina, cadavrul şoferului şi al zebu-ului, apoi făcu un semn unui alt taximetru şi ne invită să ne urcăm repede. După ce ne îndepărtarăm de locul dramei, el zise grav:

— Aveai dreptate, domnule Farrow, duşmanii noştri lucrează repede şi cu mijloace neobişnuite. Şoferul muribund

l-a blestemat pe Duba; asta înseamnă că era complice şi soarta l-a pedepsit.

— Interesant, făcu Marian. De aceea staţiona în faţa hotelului. Sunt curios să văd ce-o mai urma. Cred că suntem îndată la destinaţie – nu?

Gould arătă spre un zid înalt şi vechi, pe partea stângă a străzii şi zise:

— Asta e proprietatea mea.

După câteva minute maşina opri în faţa porţii, inspectorul plăti şoferului şi intrarăm cu toţii în minunatul parc al vilei.

II
DUŞMANI PRIMEJDIOŞI

CÂND POARTA GREA se închise îndărătul nostru mă crezui la adăpost de atentatele viclene ale potrivnicilor noştri. Îl urmai pe Gould, care ne-o luase înainte.

Clădirea era mare şi în acelaş timp, atât de frumoasă, că-l pizmuiam pe vânător.

Pe scara care ducea la terasă stătea un tigru, care la ivirea noastră se ridică şi ieşi gudurându-se în întâmpinarea lui Gould. Vânătorul mângâie căpăţâna fiarei, o împinse apoi cu blândeţe în lături şi ne conduse în camera lui de lucru, foarte luxoasă, cu mobile vechi indiene.

Bătu din palme şi acelaş servitor bătrân care ne deschisese uşa, ne aduse whisky pe care Gould ni-l oferi şi spuse, râzând, că de data asta nu trebuia să ne temem c-ar fi otrăvit.

Dar Marian nu râse deloc de gluma asta, ci spuse cu seriozitate:

— Domnule Gould, duşmanii dv. par să fie foarte primejdioşi şi brutali. Ca să vă împiedice să ne împărtăşiţi taina dv., au făptuit două atentate asupra noastră. Trebuie, deci, să fiţi cu mare băgare de seamă şi aici. Chiar dacă aveţi deplină încredere în servitorii dv., totuşi trebuie să fiţi cu ochii-n patru.

— Laku şi Sandu nu pot fi bănuiţi – răspunse Gould – i-am salvat pe amândoi de la o moarte grozavă, aceea dea fi sfâşiaţi de crocodili. Un străin n-ar putea veni neînsoţit de mine la vila mea, căci Ruja, tigrul meu, l-ar înhăţa îndată. Aici suntem, deci, în deplină siguranţă, în sănătatea dv., domnilor!

Băurăm şi după ce ne mai aprinserăm şi câte o ţigară, vânătorul se lăsă pe spate în fotoliu şi începu:

— Încă de pe vremea când eram secretar al guvernatorului, eram un vânător pătimaş. Acum doi ani, cu puţin înainte de a pune mâna pe moştenire, în cursul unei vânători dădui de un foarte primejdios *man-eater,* într-o junglă aflătoare la vreo patruzeci de kilometri nord-vest de Mysore. N-am izbutit să răpun tigrul şi se zice că-şi mai face şi astăzi veacul pe acolo. În schimb, în inima pădurii sălbatece dădui de un palat vechi, pe jumătate năruit. Ruko, care mă însoţea, refuză să intre în clădirea veche, dar eu eram curios şi, cu toate prevenirile sale, intrai înăuntru. Mai bine făceam de-l ascultam!

Gould tăcu şi privi câtva timp îngândurat în gol. Îşi trecu mâna peste frunte, răsuflă adânc şi urmă:

— Intrai într-o sală mare şi joasă, al cărei tavan era susţinut de coloane puternice. Sala aceasta nu cuprindea decât un fotoliu mare, un fel de tron, ale cărui braţe se terminau cu nişte capete de păsări, cu ochi uriaşi. În fotoliu zăcea nemişcată o femeie, învăluită în văluri de preţ. Rămăsei încremenit şi fui cuprins de un simţământ ciudat. Mă apropiai, mă adresai cu un cuvânt femeii misterioase şi pentru că ea nu-mi răspunse, păşii pe estrada pe care se afla fotoliu şi dădui în lături vălul care-i acoperea faţa. Trebuie să mărturisesc, domnilor, că în prima clipă mă speriai grozav, căci văzui chipul unei tinere şi fermecătoare indiene – dar băgai de seamă în acelaşi timp că aveam în faţa mea o moartă, o mumie cât se poate de bine conservată. Privii mult timp la fermecătorul chip, apoi îl acoperii la loc cu vălul şi părăsii sala, fără să mai intru în celelalte încăperi ale palatului. Nu vroiam să mai tulbur liniştea moartei… Afară mă întâmpină Ruko foarte agitat, spunându-mi că văzuse trecând foarte aproape *man-eater-ul* acela vestit. Atunci uitai de frumoasa mumie şi mă luai după fiară, dar nu izbutii să dau de ea. Patru zile mai colindai prin junglele acelea, apoi fui nevoit să mă întorc la slujbă. După câteva săptămâni îmi pică moştenirea, cumpărai grădina asta veche de aici şi-mi construii bungalowul. Vroiam să mă dedau în voie pasiunii vânătoreşti aşa că părăsii slujba. Până acum cinci săptămâni duse o viaţă liniştită; atunci aflai că *man-eater-ul* pe care-l căutasem zadarnic în urmă cu doi ani, se ivise iarăşi. Se spunea că rătăceşte în aceeaşi junglă unde dădusem peste palatul vechi cu frumoasa mumie. Ruko îmi povestise într-un rând că moarta fusese odinioară o *tackna,* adică prinţesă. Şi cu prilejul acelei vânători mi s-a întâmplat aventura aceea ciudată care mă turbură şi astăzi încă şi care mă ameninţă mereu cu o primejdie pe care n-o cunosc…

Gould se întrerupse brusc şi ciuli urechile. Afară în grădină, tigrul Roja răgise. Era un răget scurt, mânios şi vânătorul sări imediat în picioare.

— Roja a răgit la stânga zidului – zise el – cu siguranţă că cineva încercase să sară pe acolo, dar mă bizui pe tigrul meu.

Se aşeză iarăşi, mai ascultă câteva secunde prin fereastra deschisă ce da în grădină, apoi spuse:

— Da, cu prilejul acelei vânători s-a întâmplat un eveniment ciudat. Eram…

Fu întrerupt din nou. Uşa se deschise cu putere şi servitorul bătrân dădu buzna înăuntru. Chipul său era schimonosit de spaimă, închise cu repeziciune uşa în urma

lui şi se propti cu spatele în ea. Apoi strigă câteva cuvinte lui Gould, care se ridicase iarăşi.

Vânătorul păli, sări la birou şi scoase dintr-un sertar un pistol enorm.

— Roja a turbat… uite că a ajuns la uşă!

Lemnul tare se cutremură sub izbiturile tigrului, care scotea iarăşi un răget plin de furie.

Gould strigă indianului o poruncă şi omul, care până atunci apăsase cu toată puterea umărul în uşă, sări repede în lături. De fapt, îşi primejduise viaţa degeaba, căci peste câteva clipe lemnul s-ar fi făcut ţăndări sub izbiturile tigrului şi-ar fi fost o pradă uşoară pentru labele fiarei.

Eu şi Marian scoseserăm de asemenea repede pistoalele, sărirăm în partea opusă a încăperii şi aşteptarăm tigrul, sub a cărui nouă izbitură uşa se crăpase de-a lungul.

Prin spărturi puturăm vedea fiara şi, fără să şovăim, traserăm. Gloanţele nimeriră în căpăţâna furiosului animal, se auzi pe coridor o zvârcoleală scurtă, apoi urmă horcăitul prevestitor de moarte.

— Ce bandiţi! exclamă Gould, îndurerat. O să-mi plătească ei pentru otrăvirea bietului meu Roja.

— Mă bucur că v-aţi redobândit energia, după cât se vede – zise Marian – acum trebuie să ne pregătim de o luptă dârză. Roja e înlăturat, domnule Gould, duşmanii pot pătrunde lesne în grădină. Cei doi servitori pe care îi aveţi nu vor putea opune nici o împotrivire, căci nu numai că pot fi înlăturaţi foarte uşor, cu săgeţile otrăvite, dar ne pot deveni şi cei mai vajnici duşmani. Ne aflăm deci într-o situaţie foarte critică. Domnule Gould, cei doi servitori ai dv. trebuie să stea de veghe în dos şi de ambele părţi ale bungalow-ului, iar dv. trebuie să rămâneţi îndărătul ferestrelor închise. De aici putem cuprinde cu privirea întreaga parte din faţa a grădinii.

În timp ce vânătorul, dădu instrucţiunile cuvenite servitorului Laku, Marian închise ferestrele.

— Aşa – zise el – acum suntem cel puţin la adăpost de săgeţile acelea grozave. Duşmanii noştri se folosesc de o otravă, care-l transpune fulgerător de repede pe cel atins într-o stare de furie fără margini – după cum am văzut la zebu şi acum în urmă la tigru. Şi acum, să nu scăpăm din ochi partea din faţă a grădinii, iar dv., domnule Gould, povestiţi mai departe! Aţi fost întrerupt în momentul cel mai interesant, când istoriseaţi despre întâmplarea de la ultima vânătoare, care a avut o înrâurire atât de puternică asupra vieţii dv.

— Da – spuse Gould – a înrâurit într-adevăr foarte mult asupra mea. Ca vânător cu experienţă, vă închipuiţi că nu mă

prăpădesc cu firea atât de uşor – dar într-o seară când tocmai vroiam să pornesc împotriva *man-eater*-ului, am fost nevoit, totuşi, să cred în fantome şi lucruri suprapământeşti, căci într-un luminiş mic, pe care trebuia să-l străbat, mi-a ieşit deodată înainte… prinţesa moartă de care vă vorbeam. În acelaşi veşmânt pe care-l purtase când am dat de ea, în urmă cu doi ani, în palatul cel vechi – cu acelaşi chip fermecător, care se vedea prin vălul desfăcut – dar acum avea ochii deschişi, nişte ochi de o frumuseţe cum n-am mai văzut. Rămăsei încremenit, în vreme ce servitorul meu Ruko răcni de spaimă şi sări repede îndărăt. Îl mai auzii câtva timp alergând prin desiş, apoi se făcu tăcere şi eu rămăsei nemişcat în faţa apariţiei, care-mi părea că vine din altă lume. Nu izbutii să mă dezmeticesc din uimirea ce mă cuprinsese. Teama, ba chiar groaza puse încet stăpânire pe mine. Să vezi aşa deodată o femeie moartă de cine ştie cât timp, că te priveşte stăruitor cu ochii ei mari, misterioşi!… Brusc ea ridică braţul şi zise apăsat: „Nu te mai duce în junglă, căci altminteri îţi vei pierde sufletul!” Auzind glasul acela omenesc vrui să fac un pas înainte, dar deodată mi se puse o ceaţă pe ochi. Făptura moartei părea să crească la nesfârşit… încă odată mai auzii glasul ei, venind de departe, din cer: „Nu te mai duce în junglă!” Pe urmă pieri.

Gould tăcu şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Când îşi reveni puţin, Marian i se uită drept în ochi şi zise cu hotărâre:

— Foarte interesant, domnule Gould. Asta înseamnă că aţi făcut cunoştinţă pentru prima oară cu o otravă indiană care paralizează nervii şi înrâureşte atât de mult asupra spiritului, încât până şi un om puternic, neînfricoşat şi energic ca dv., a început să creadă în fantome. Sau credeţi cu adevărat şi acum, când sunteţi cu mintea limpede, că mumia aceea s-a trezit din morţi, ca să vă interzică vânatul prin junglă?

Vânătorul privi cu gura căscată la prietenul meu.

— Pe Dumnezeul meu, domnule Farrow, la asta nu m-am gândit niciodată, zise el apoi. Dar daţi-vă şi dv. seama de situaţia mea: am pătruns într-un palat vechi, de care mă prevenise servitorul meu viteaz, am descoperit acolo mumia unei prinţese indiene şi după doi ani moarta îmi apare deodată înainte şi-mi vorbeşte!… Aveţi dreptate, vreo otravă trebuie să mă fi adus în starea aceea de lipsă de voinţă, altminteri, aş fi dat de rostul lucrurilor. Aşa, însă, mi-a fost teamă într-adevăr să mă mai duc la vânat în jungle, căci mereu îmi stătea înaintea ochilor chipul frumoasei prinţese moarte.

— În sfârşit, bine că v-aţi vindecat de această boală a minţii – zise Marian, mulţumit. Acum trebuie să aflăm pentru care pricină, v-a apărut prinţesa moartă. În primul rând, însă, e nevoie să cunoaştem motivul de ce v-a poruncit să nu mai călcaţi prin jungle. După părerea mea, aici e sâmburele tainei. Fantoma aceea v-a oprit să mergeţi în toate junglele, domnule Gould, dar eu aş susţine că e vorba numai de jungla unde aţi descoperit vechiul palat. Asta înseamnă că acolo nişte indivizi se îndeletnicesc cu ceva ce nu trebuie să afle nici un alt om. Şi ca să-i sperie pe curioşi, se folosesc de aceste „fantome”, la care mai adaugă şi vreo otravă pentru nervi.

— Bravo! strigă inspectorul Austin. Bine le-ai ticluit d-ta, domnule Farrow! Fireşte că aşa trebuie să fie! Dar cum putem da acum de urmele bandei?

— Foarte simplu: să dăm târcoale prin junglă, unde se află palatul acela vechi – răspunse Marian, calm – şi să-l cercetăm cu luare aminte.

— Vă voi călăuzi eu, domnilor – zise Gould – cum să ieşim însă – fără a ne primejdui – din vila mea? Am simţământul că am fost înconjuraţi de duşmani, care nu se vor da în lături de la nimic ca să ne facă de petrecanie.

Marian părea dus pe gânduri; privea în grădină, sau mai bine zis spre cer, căci nici nu lua în seamă potecile şi tufişurile care ar fi putut ascunde vreo primejdie pentru noi.

— Fără-ndoială – zise el după câteva clipe – ne pândesc, dar or să se-nşele în privinţa noastră. Atenţie!

Odată cu ultimul cuvânt, ridică repede revolverul. Glonţul ieşi prin geam şi afară, la vreo douăzeci de metri de bungalow, se stârni o mişcare sălbatecă în frunzişul unui copac bătrân, apoi, după câtva timp, un trup negricios alunecă de-a lungul trunchiului şi rămase în iarbă.

— Aşa, ăstuia i-am făcut de petrecanie! zise prietenul meu, liniştit, în timp ce ne ridicarăm, speriaţi. Dar nu putem cuteza încă să ieşim din casă. Dacă nu mă-nşel a fost Duba, care a vrut să ne otrăvească la hotel, de altfel, mă aşteptam la aşa ceva!

Pe când vorbea încă slobozi un a doilea glonţ, dar nu-l culcă la pământ pe celălalt indian, îmbrăcat numai cu un şorţ alb, care se rostogolise repede din copac şi după ce zăbovi puţin, lângă Duba, o rupse de fugă. De nimerit, însă, tot trebuie să-l fi nimerit puţin.

— Păcat! făcu Marian, necăjit. Ar fi trebuit să trag mai repede. Dacă nu mă-nşel, Duba nu ne va mai putea spune nimic, căci al doilea Indian îl va fi amuţit pentru totdeauna.

Acum putem ieşi fără teamă, căci nu cred să mai fie şi alte iscoade.

Marian se apropiă de uşa sfărâmată, încălecă hoitul tigrului mort, merse pe coridor până la terasă şi coborî scara în grădină.

Se ţinea dârz şi părea neînfricat, dar eu îl cunoşteam bine şi băgai de seamă că era cu ochii-n patru. Dar nimic nu se mişcă şi ajunserăm cu bine la trupul negricios care stătea nemişcat la rădăcina copacului.

Marian fu cel dintâi lângă dânsul, se aplecă asupra-i. Apoi zise:

— E Duba. Şi a fost înlăturat din cale după cum bănuiam. Indianul acela care a izbutit să fugă, i-a împlântat cuţitul în inimă când a sărit jos. Şi glonţul meu l-a rănit grav şi ar fi murit în orice caz, dar ne-ar mai fi putut da lămuriri înainte de a închide ochii.

— Păcat! zise şi Austin. Ce facem acum?

— Pentru moment stăm bine – răspunse Marian – indianul care a fugit va căuta să ajungă cât mai repede la vechiul palat din junglă, ca să dea de veste bandei de acolo. Trebuie să ne folosim de timpul acesta ca să ajungem şi noi acolo pe drumul cel mai scurt. Domnule inspector, probabil că nu puteţi lipsi de la slujbă, pentru a ne însoţi. Cereţi vă rog domnului Gould să vă descrie drumul şi veniţi-ne în ajutor dacă veţi vedea că întârziem prea mult. Întocmiţi şi procesele-verbale asupra celor întâmplate până acum şi puneţi să fie luat de aici Duba!

— Bine, domnule Farrow, se va face totul – făgădui Austin – pe Pongo şi Maha îi luaţi cu dv.?

— Fireşte, ei nu trebuie să lipsească.

Gould dădu repede instrucţiunile cuvenite servitorului său Saku, apoi străbăturăm grădina, ieşirăm în stradă şi făcurăm semn unui taximetru.

— Mergem întâi la hotelul dv., domnilor – zise inspectorul – şi în cursul drumului domnul Gould îmi va descrie calea în junglă.

Vânătorul schiţă o hartă mică şi Austin spuse îndată că era lămurit. Marian, care privise cu interes harta, zise:

— Cred că am putea merge cu maşina până în apropierea junglei, domnule Gould. Economisim mult timp cu asta şi o luăm şi înaintea indianului pe care-l presupun în drum spre vechiul palat.

— Bine zici – încuviinţă Gould – putem face cel puţin treizeci de kilometri pe o şosea bună, apoi nu ne mai rămân de străbătut decât cinci kilometri prin junglă.

— Foarte bine – zise Marian – atunci îl oprim chiar pe şoferul acesta. Rămâne deci cum ne-am înţeles, domnule inspector: dacă până peste trei zile nu suntem îndărăt sau nu vă dăm de ştire, ne veniţi în ajutor cu câţiva oameni.

— Puteţi avea deplină încredere – făgădui Austin.

— Aşa. Uite c-am ajuns.

Intrarăm repede în hotel, ca să-i luăm pe Pongo şi pe Maha. Şi după ce ne despărţiră, de inspector, pornirăm cu maşina pe şosea către nord-vest.

III
MISTERE…

Şoseaua ducea la-nceput printre ogoare de porumb şi plantaţii de cafea, apoi începu să urce şi în cele din urmă dădurăm de pădure seculară, cu liane şi mărăciniş între copacii groşi.

Când arborii se mai răriră puţin şi începură să se vadă şi beţe de bambu, Gould ceru şoferului să oprească. Coborârăm, plătirăm maşina şi-l urmarăm pe vânător care o luă pe o potecă îngustă, care abia se vedea şi care ne duse în cea mai sălbatecă parte a pădurii.

Când ne îndepărtarăm o bucată bună de şosea, Gould zise în şoaptă:

— Acum sunt iarăşi omul dinainte, domnilor. Vă puteţi bizui pe mine în toate privinţele. Aici în junglă mă simt ca la mine acasă şi cunosc toate primejdiile ei. Peste un ceas vom ajunge la luminişul unde se află vechiul palat. Atunci vom vedea ce fel de fantome îşi fac veacul pe acolo.

— Or fi fantome cu chip de om – zise Marian, glumeţ – asta se vede şi din faptul că această potecă e foarte bine întreţinută, ceea ce înseamnă că este des umblată şi după cum ştie oricine, fantomele nu prea obişnuiesc să meargă pe poteci! Când vom ajunge în apropierea luminişului cu pricina, te rog să ne dai de veste, domnule Gould, ca să ne putem feri de eventualele capcane sau semnale de alarmă pe care le-or fi instalat acolo duşmanii noştri. Va fi mai bine atunci ca Pongo s-o ia înainte, căci lui nu-i scapă nimic.

— Fireşte că aşa voi face – încuviinţă Gould.

Porni repede înainte, urmat de noi, iar Pongo şi Maha veneau la urmă.

Întorcându-mă într-un rând spre ei, îl văzui făcând o mutră foarte serioasă; tocmai observase cu atenţiune o tufă de la dreapta potecii şi când băgă de seamă că mă întorsesem spre dânsul, şopti:

— Massers, aici nu bine.

Marian şi Gould, care auziseră şi ei cuvintele lui, rămaseră îndată locului şi priviră spre tufa de scaieţi arătată de Pongo.

— Crengi este uscat – mai zise uriaşul – fost tăiate şi puse acolo. Pongo crede că şi aici este potecă.

Acum, că ne atrăsese Pongo atenţia, băgarăm şi noi de seamă că o fâşie îngustă a tufei era uscată. Şi când camaradul nostru apucă binişor ramurile şi le dădu în lături, văzurăm prin spărtură o altă potecă ce ducea de-a dreptul spre miazănoapte.

— Ciudat! mormăi Gould. Poteca asta nu răspunde în luminiş. Ce facem acum?

Marian privi îngândurat poteca atât de dibaci acoperită, apoi zise:

— Cu siguranţă că această cărare e în legătură cu misterul din vechiul palat. Se prea poate ca puţin mai sus să facă o cotitură, pentru că apoi să meargă paralel cu drumul acesta, spre luminiş. În orice caz, trebuie s-o cercetăm, altminteri ne putem pomeni cu duşmanii în spinare. De aceea propun să ne despărţim. Cel mai nimerit ar fi ca eu cu Robert să cercetez drumul nou, în vreme de dv., domnule Gould, să ieşiţi repede cu Pongo în luminiş şi să ne aşteptaţi acolo.

Vânătorul nu se împotrivi acestei propuneri, astfel, că noi doi trecurăm îndată prin deschizătura din tufă, apoi aşezarăm la loc crengile, pentru ca nimeni să nu poată ghici că pătrunsesem acolo.

Marian păşea înaintea mea.

Deodată, pe când mergeam cufundat în gânduri, auzii la stânga un ţipăt de pasăre cum nu mai auzisem niciodată. Se repetă de patru ori, la intervale regulate, apoi se făcu linişte deplină.

Ne opriserăm imediat. Marian se-ntoarse acum spre mine şi şopti:

— Asta a fost cu siguranţă semnalul unei iscoade care ne-a zărit şi a dat de veste apropierea noastră sau a lui Gould. Trebuie să ne aşteptăm la surprize, Robert. Mai curând cred că Gould şi Pongo au fost observaţi, căci poteca asta ascunsă de aici n-o fi atât de bine supravegheată. Să mergem mai repede căci se poate ca tovarăşii noştri să fie în primejdie.

După câtva timp poteca făcu o cotitură spre stânga. Marian nu greşise, deci, în presupunerile sale: şi pe drumul acesta ajungeam ma misteriosul palat în care se afla mumia prinţesei.

În toiul goanei prietenul meu se opri brusc şi ridică puţin braţul. Stătui şi eu locului şi privind înaintea mea văzui luminişul cu pricina, în mijlocul căruia se înălţa palatul pe jumătate năruit.

Neliniştiţi, privirăm în jurul nostru, Gould şi Pongo trebuiau şi ei să fi ajuns… Se ţineau atât de bine ascunşi, sau duşmanul îi şi luase în primire?

După câtva timp Marian îmi şopti:

— Drumul pe care urmau să vie camarazii noştri trebuie să fie pe stânga. Rămâi aici, eu mă duc să fac cercetări!

Nu mai avui răgaz să-i răspund, căci el şi ieşise în luminiş şi furişându-se pe marginea desişului porni spre stânga.

Făcui câţiva paşi înainte şi nu-l pierdui din ochi, cu pistolul gata pregătit.

Se opri se uită cu încordare în desiş, apoi dădu din umeri şi se înapoie.

— Haide! zise el. Probabil că au fost înhăţaţi. Am văzut ramuri frânte şi frunze rupte. Trebuie să pătrundem în palat şi să-i căutăm acolo.

— Dar cum l-or fi dat gata pe Maha? zisei eu. Crezi într-adevăr, c-au şi fost aici?

— Am observat semne care nu lasă nici o îndoială că s-a dat o luptă – răspunse Marian. Duşmanii s-or fi folosit şi aici de vreo otravă care le-a răpit cunoştinţa. Ia te uită, poţi vedea şi tu, o dâră… Au fost târâţi în palat, nu încape nici o îndoială. Hai repede, nu mai şovăi!

Străbăturăm luminişul şi ne apropiarăm de vechiul palat. Câteva clipe numai şi stăteam în faţa intrării, care avea o uşă străveche de metal verzuie.

— Să facem înconjurul palatului! îmi şopti Marian. Poate găsim altă intrare. Asta de aici nu-mi prea place…

Merserăm cu băgare de seamă în jurul zidurilor vechi. Pe dreapta dădurăm – la vreun metru şi jumătate deasupra pământului – de o deschizătură de fereastră, prevăzută cu un grilaj de bronz, artistic lucrat. Marian puse mâna şi smuci de el, trăgându-l cu uşurinţă afară, căci marginea zidului era năruită. Cu băgare de seamă prietenul meu scoase grilajul de tot şi-l aşeză pe pământ.

Prin deschizătură văzurăm o încăpere mică şi goală. Peste drum de fereastră era despărţită de o perdea grea. După ce Marian se încredinţă că nu există nici un fel de semnal de alarmă acolo, se strecură înăuntru prin deschizătură.

Îl urmai şi după câtva timp, rămaserăm nemişcaţi unul lângă altul, căci auziserăm un zgomot ciudat, a cărui pricină nu ne-o puteam lămuri.

Era un bocănit regulat şi înăbuşit, care făcea să se cutremure zidurile vechi. Punând mâna pe perete simţii bine loviturile regulate.

— Pare să fie o maşină – şopti Marian în cele din urmă – una dintr-acelea pusă în mişcare cu mâna, căci aici n-au de unde lua forţă motrice. Ia să vedem ce-o mai fi şi asta!

Păşi spre perdea şi o dădu în lături ca de o palmă. Eu venisem lângă dânsul şi privind peste umerii lui, văzui o sală mare şi joasă, cu tavanul susţinut de coloane groase de marmoră.

Despre sala aceasta ne vorbise Gould şi acum ochii mi se aţintiră la fotoliul ale cărui braţe se terminau cu capete de

păsări cu ochi mari.

Speriat, apucai pe Marian de braţ, căci în fotoliu stătea… Prinţesa moartă. Chipul ei nu era acoperit de văl şi trebuie să mărturisesc că rar am văzut un obraz atât de fermecător de femeie.

Multă vreme privirăm la făptura nemişcată, până când Marian şopti:

— Haide!

Intrarăm în sală, după ce ne lăsarăm puştile lângă perdea, ca să nu fim stingheriţi de ele.

Marian păşi îndată spre fotoliu şi eu îl urmai, de voie, de nevoie.

Mumia era cât se poate de bine conservată, căci prinţesa moartă părea numai adormită. Din apropiere frumuseţea ei era şi mai vădită şi Marian părea şi el fermecat de minunăţia acestui chip, căci se dădu înapoi, scoţând un oftat.

Cât p-aci să se poticnească, dacă nu i-aş fi prins repede braţul. În podeaua de marmoră era o mică adâncitură şi când Marian nimeri cu piciorul într-însa, văzurăm cu uimire că era umplută cu un praf alb. Imediat prietenul meu se aplecă, vârî mâna în praf şi, fluierând mulţumit, ridică un inel greu de bronz care se afla în adâncitura aceea, sub stratul gros de praf alb.

Trase cu toată puterea de inel şi o lespede mare de marmoră se ridică încetişor. Era însă foarte grea şi atunci vârâi repede pistolul meu în deschizătură, ca să-l ajut.

Un zgomot slab mă făcu să mă-ntorc brusc şi Marian se ridică şi dânsul îndată, lăsând binişor lespedea să cadă la loc. Fusese un hârâit metalic, în apropierea noastră.

Dar nu se vedea nimeni… Prinţesa moartă stătea liniştită în fotoliu ei, perdeaua prin care intraserăm atârna nemişcată în jos şi uşa mare de bronz de la intrare era încuiată.

— O fi vreun semnal de alarmă legat de lespedea asta – îmi şopti Marian – acum duşmanii noştri vor fi ştiind că suntem aici. Ascultă… maşina aia nu mai funcţionează. Dar nu ne mai rămâne alegere, trebuie să pătrundem prin chepengul acesta în pivniţele palatului. Hai de-mi ajută să ridic lespedea!

Apucă iarăşi veriga şi trase cu toată puterea de ea, în vreme ce eu mă aplecasem ca să-l dau o mână de ajutor. Auzii lămurit un foşnet ca al unei rochii de mătase grea. Şi mă-ntorsei brusc.

Tresării speriat, căci prinţesa moartă deschisese ochii, nişte ochi mari, întunecaţi, în formă de migdală, care mă străfulgerau. Braţu-i drept ieşise afară din faldurile

veşmântului ei alb şi în mână ţinea… un pistol cât toate zilele.

Instinctiv vrui să duc mâna la armă, dar trupul îmi era cuprins de o amorţeală de care nu mă puteam scutura. Vrui să-l strig pe Marian, dinţii însă îmi erau încleştaţi.

Privii ţintă în ochii mari şi negri ai prinţesei moarte, apoi ea dispăru încetişor din faţa mea, părând că se topeşte în ceaţă.

Atunci putui deodată să-mi mişc iarăşi mădularele şi îngrozit, exclamai:

— Mariane, ce-a fost asta?

Îmi trecui încet mâna peste ochi, vălul se risipi şi înaintea mea stătea, tăcută şi nemişcată… prinţesa moartă.

— Duşmanii noştri ne-au dat o mică dovadă de mijloacele lor – răspunse Marian, fără să se turbure. N-a fost nimic alta decât o înşelătorie. Ai auzit hârâitul când a dispărut făptura cu pistolul? Ia seama, nu te apropia! mă preveni el, văzând că vreau să păşesc spre fotoliu. Drăcovenia aceea pare să fi fost stropită din scaun.

— Drăcovenia? Stropită din scaun? Ce vrei să spui cu asta? întrebai năucit, în vreme ce mă holbam la prinţesa moartă.

— Spuneam doar că e o înşelătorie – zise Marian – dar acum hai de-mi ajută, căci lespedea e foarte grea.

Mă scuturai repede din înmărmurire şi mă avântai să dau o mână de ajutor camaradului meu. El ridicase până la jumătate lespedea grea. Cu puteri unite o dădurăm peste cap şi lumina lămpilor noastre de buzunar căzu pe o scară îngustă de piatră, care ducea în pivniţele vechiului palat.

Jos totul era cufundat într-o linişte de moarte. Marian îşi pregăti revolverul, îndreptă lumina lămpii în adâncime şi începu să coboare încet. Mai aruncai o privire temătoare spre prinţesa moartă apoi îl urmai pe prietenul meu.

Tot chibzuind la cele întâmplate, mintea mi se lumină dintr-odată. Marian spusese doar odată că Gould fusese adus în starea aceea de amorţeală, cu ajutorul vreunui praf otrăvitor. Nouă ni de întâmplase la fel şi praful cu pricina fusese suflat dintr-una din multele ornamente ale fotoliului. Din pricina aceasta mi se aşezase şi un văl pe dinaintea ochilor şi în vremea asta dispăruse iarăşi fantoma, presupusa femeie moartă cu pistolul.

Marian se opri iarăşi şi îndreptă lumina asupra peretelui din faţa sa. Văzui de sus că înclina capul, încordându-şi auzul. Făcând la fel auzii un zgomot nelămurit, a cărui pricină nu mi-o puteam explica. Dar sunetul se maia uzi

odată, mai tare; mă speriai, căci era geamătul dureros al unui om, ce se auzea dindărătul zidului gros.

— Pongo şi Gould! fu cel dintâi gând al meu şi privii cu înfrigurare la peretele dindărătul căruia străbăteau tonurile acelea.

Marian pipăia cu atenţie fiecare crăpătură a lespezilor de piatră până ce, în cele din urmă, auzii un hârâit slab. Marian îşi scoase apoi cuţitul, îl vârî într-o crăpătură şi împinse înăuntru unul din blocurile uriaşe.

Lumină în deschizătură, se dădu înapoi şi-mi şopti în sus:

— E prinţesa moartă, Robert, mai bine zis imaginea ei fidelă, care a îndreptat asupră-ne pistolul şi n-a cutezat să tragă. Presupun că pentru motivul acesta a fost pedepsită de bandă. Păcat, nu i se mai poate ajuta deloc şi-a dat ultima suflare. Poate că ar fi fost în măsură să ne spună unde se găsesc Gould şi Pongo.

— Nu ne-am putea furişa în încăpere prin deschizătură? întrebai. De acolo dăm poate mai curând de bandă, decât dacă am fi nevoiţi să mai căutăm aici. Dacă duşmanii au înjunghiat-o de curând pe fată, atunci trebuie să se mai afle pe aproape.

— Deschizătura e foarte mică – răspunse Marian – şi după cât se pare nu există nici o ieşire din încăperea în care se află moarta. Să ne întipărim însă în minte această ieşire, pentru caz de nevoie. Deocamdată, trebuie să cercetăm încăperile de aici de jos. Dintr-acolo s-a auzit zgomotul maşinii şi tot acolo vom afla explicaţia misterului. Uite, întipăreşte-ţi blocul acesta de piatră… dacă apeşi pe crăpătura aceasta, piatra se înfundă înăuntru. Acum hai să mergem!

Cufundat în gânduri, fui cât p-aci să mă ciocnesc de Marian, care ajunsese la capătul scării şi examina pereţii gangului îngust, în care ne aflam.

Nu se mai auzea nici un zgomot, după care să ne fi putut orienta, astfel că ne venea greu să ne hotărâm încotro să ne îndreptăm.

Chepengul se afla în mijlocul sălii celei mari, aşa că îndărătul fiecăruia din cei patru pereţi se putea să fie o încăpere. Dar nu puteam şti dacă erau în legătură între ele.

— Voi încerca să găsesc o deschizătură în peretele acesta de aici – zise Marian, în cele din urmă – el răspunde spre apus, deoarece poarta mare de intrare se afla exact spre răsărit şi presupun că îndărătul sălii în care tronează faimoasa mumie, se mai află alte încăperi, căci de afară clădirea arăta mai lungă decât sala. Aşa că şi de aici trebuie să dăm în încăperile subpământene din dos. Ah, asta e foarte

bine… e acelaşi fel de încuietoare simplă ca la încăperea mică în care zace moarta.

Un hârâit slab se auzi odată cu ultimele cuvinte ale lui Marian şi acum el împinse încetişor în afară o uşiţă îngustă, alcătuiră din câteva blocuri de piatră împreunate.

Din fericire, greutatea asta mare se mişca fără nici un zgomot. Când uşa fu îndeajuns deschisă, văzurăm o încăpere mare, pe care lampa lui Marian n-o putea lumina decât în parte.

Prietenul meu păşi prin deschizătura îngustă şi tocmai vroiam să-l urmez, când deasupra mea se auzi o bubuitură de credeam că se năruie tot palatul.

Privii repede în sus, văzui deasupra-mi întunerec beznă şi când îndreptai lampa într-acolo, lumina căzu pe lespedea grea de marmoră, pe care o dădusem peste cap sus în sală.

Acum duşmanii vor întreprinde vreun atac viclean, ca să ne aducă în puterea lor. Îi comunicai repede cele întâmplate lui Marian care se întoarse îndată şi după scurtă chibzuială el zise:

— Haide, trebuie să căutăm repede o ieşire din încăpere pe aici, înaintea noastră.

Ieşii şi eu grabnic prin deschizătura uşii Marian închise la loc canatul greu, apoi îndreptarăm lumina lămpilor în ambele părţi prin încăpere. Aceasta era goală şi blocurile de piatră păreau acoperite cu un strat gros de mucigai.

— Hm… făcu Marian, îngrijorat, să ieşim repede din această încăpere. Ah, stăm prost…

IV
O CAPCANĂ DRĂCEASCĂ

EXCLAMAŢIA SPERIATĂ a lui Marian era întemeiată căci în peretele din stânga, pe care ţineam îndreptată lampa mea, alunecă, hârşâind, un canat lat spre înăuntru.

O lumină tulbure ne izbi în faţă şi imediat ne stinserăm lămpile. Când canatul greu de piatră fu deschis larg, văzurăm cu groază că deschizătura era închisă de gratii groase verticale, care erau atât de apropiate unele de altele încât un om nu s-ar fi putut strecura printre ele.

Ce era mai ciudat şi mai ameninţător, în acelaşi timp, era că îndărătul acestor zăbrele se afla o încăpere mică, pătrată, care primea lumina zilei de sus. Podeaua era o apă turbure, în vreme ce de cealaltă parte erau de asemenea zăbrele, îndărătul cărora tocmai se dădea înapoi şi acolo o parte mare a zidului.

Când deschizătura fu cu totul liberă, două făpturi ieşiră la iveală din întunerecul încăperii şi atunci nu mă putui opri să nu strig.

— Pongo, domnule Gould!

Da, erau cei doi camarazi ai noştri care se uitau năuciţi la noi. Gould râse şi zise:

— După cum văd, domnilor, nici dv. nu v-a mers mai bine ca nouă. În apropierea luminişului am fost ameţiţi cu o otravă şi vârâţi apoi în carcera asta întunecoasă.

— Noi ne-am vârât singuri – spuse Marian – dar unde a rămas Maha?

— Nu ştiu – zise Gould – o fi fost şi el ameţit cu otravă. Poate c-o fi în altă carceră. Dar ce-o să facă acum cu noi duşmanii noştri?

Atunci se auzi un glas, fără să-l putem vedea pe cel ce vorbea:

— Cât despre asta să n-aveţi grijă, domnilor, o să-nceapă îndată reprezentaţia. Cine pătrunde în tainele noastre trebuie să moară. Odată l-am prevenit pe domnul Gould prin prinţesa moartă, dar el a venit iarăşi, aşa că şi-a pecetluit soarta. Şi odată cu el şi ceilalţi domni. Ghepardul dv. e legat de un copac afară şi o să ne fie de folos după ce s-o obişnui cu noi. Şi acum o să vie sfârşitul; cred c-o să-mi fiţi recunoscători dacă vom începe cât mai curând.

Privii la Marian care avea o mutră foarte gravă. Îmi şopti:

— Robert, uită-te repede dacă uşa de piatră pe care am închis-o îndărătul nostru se mai poate deschide. Mă tem că a şi fost zăvorită cu ajutorul vreunui mecanism.

Mersei repede înapoi şi constatai că presupunerea lui Marian era îndreptăţită: uşa fusese zăvorâtă.

— Ah, diavolii ăştia! scrâşni prietenul meu când mă întorsesem la el şi-l comunicai cum stau lucrurile.

— Ce este? întrebai repede.

Şi când Marian arătă cu mâna printre zăbrele, la apa din faţa noastră, pricepui.

Apa urca încetişor, depăşi curând marginea bazinului şi se revărsă în încăperea în care ne aflam.

— Vor să ne înece ca pe nişte guzgani – spusei eu – dar poate găsim o cale de scăpare până nu e totul pierdut.

În aceeaşi clipă Gould strigă din partea cealaltă a bazinului cu apă:

— Acum trebuie să înotăm, domnilor, ceea ce cred că nu va fi prea plăcut.

— Nu asta ar fi partea cea mai rea – zise Marian – dar mă tem că vom primi vizite foarte neplăcute. A! Uite pe cel dintâi, dar de pe fund mai urcă şi alţii.

Văzui cu groază ivindu-se deodată căpăţâna unui crocodil în apa negricioasă şi alţii ieşeau la suprafaţă de pe fundul bazinului.

— Ptiu, drace! exclamă Gould. Vecinătatea asta nu e deloc plăcută. Din fericire, însă, târâtoarele nu pot ajunge la noi prin zăbrele; aşa că nu suntem ameninţaţi decât de înec.

Apa ne ajunse la genunchi şi din ce în ce se înălţa mai repede.

Marian nu slăbea din ochi crocodilii care înotaseră până la zăbrele şi-şi vârau boturile scârboase printre ele. Patru reptile erau în partea noastră şi prietenul meu întrebă:

— Domnule Gould, câţi crocodili sunt în partea dumitale?

— Doi – răspunse englezul – mai mulţi nu văd. Avem noroc că nu pot pătrunde printre gratii.

— Nu te bucura prea repede – zise prietenul meu – n-aş putea jura, dar ce se petrece nu-mi place de fel. Degeaba n-or fi aceşti şase crocodili în bazin. Mă tem…

Îşi rupse vorba şi clătină capul – probabil că nu vroia să ne sperie zadarnic.

Pongo dispăruse de lângă zăbrele, de partea cealaltă. Probabil că vroia să caute o ieşire. Îmi zisei că încercarea lui era singurul lucru înţelept în clipa de faţă.

Spusei repede lui Marian că vroiam să mai cercetez odată pereţii carcerei noastre dar în loc să mă ajute, după cum mă aşteptam, prietenul meu dădu din cap şi urmă să supravegheze crocodilii.

Nu-l pricepeam deloc pe Marian, aşa că mă-ntorsei şi păşii spre uşa pe care intrasem. Zadarnic încercai, însă, să deschid uşa cu ajutorul cuţitului de care mă foloseam acum ca de o pârghie. Noroc că lama cuţitului era din oţel tare, altminteri s-ar fi rupt.

Necăjit, mă îndreptai spre peretele din faţa gratiilor. Plimbai lumina lămpii peste blocurile de piatră şi vârâi cuţitul în fiecare crăpătură, dar nu descoperi nici un chepeng secret.

În cele din urmă găsii însă un loc care-mi părea a fi altfel decât celelalte. Lovii cu mânerul cuţitului şi auzii sunând a gol. Începui să cercetez mai amănunţit acest loc.

Când împinsei cu cuţitul mai tare în piatră, văzui că aceasta se fărâmiţa şi ciocănind mereu făcui o găurică în care cuţitul pătrunse deodată până-n plăsele. Blocul enorm de piatră era gol pe dinăuntru.

Mă folosii de lama cuţitului ca de o pârghie şi fărâmiţai toată suprafaţa dinăuntru a pietrei. Îndărătul deschizăturii care se făcuse, văzui un gang îngust şi scund, al cărui capăt nu se zărea însă în lumina lămpii mele.

Cercetai în grabă celelalte pietre, dar, spre dezamăgirea mea, constatai că erau masive şi prinse bine una de alta.. Probabil că odată se afla aici o uşă din pietre găunoase, care apoi fusese zidită însă cu blocuri masive şi numai unul rămăsese gol, acela pe care-l găsisem eu.

Deschizătura făcută de mine nu era destul de mare ca să îngăduie trecerea unui om printr-însa. Se afla cam la înălţimea pieptului şi deodată îmi dădu în minte că prin asta aveam o scurgere minunată pentru apa, care ameninţa să ne înece. Poate că gangul era destul de lung ca să poată primi cantităţi însemnate de apă, poate că ducea undeva afară şi atunci dejucam planul duşmanilor noştri, care urmăreau să ne înece.

Mulţumit mă întorsei şi abia acum observai că apa se urcase în vremea asta până la coapse. Mersei printr-însa până la Marian care stătea tot nemişcat în faţa grilajului şi privea ţintă la crocodili.

Când fui lângă el şi-i spusei că făcusem o deschizătură prin care s-ar putea scurge apa, prietenul meu dădu numai din cap şi… Trase deodată amândouă revolverele. Apoi îmi spuse foarte serios:

— Robert, acum e într-adevăr în joc viaţa noastră. Dacă nu vom trage bine, ne aşteaptă o moarte grozavă în boturile crocodililor.

Fără să vreau aproape scosei şi eu revolverele şi întrebai mirat:

— Mariane, ce ai? Îţi spuneam doar că din partea apei nu mai trebuie să ne temem.

— De apă n-am nici o grijă – zise Marian – dar nu ştiu dacă observi că gratiile se mişcă din loc. Curând vor veni crocodilii la noi şi atunci nu va mai fi nici o scăpare, ştii prea bine asta.

Mă trecură fiori reci prin şira spinării. Într-adevăr, băgai de seamă şi eu acum că spaţiile dintre zăbrele deveniseră mai mari. În trei locuri drugii se împreunau şi văzui lămurit că se apropiau în răstimpuri şi fireşte că prin asta spaţiile dintre ele şi drugii alăturaţi se făceau tot mai mari.

Pricepui îndată planul lui Marian: prin împuşcături bine ţintite trebuia să răpunem dihăniile în bazin, înainte ca gratiile să se fi depărtat într-atât încât ele să se poată strecura în carcera noastră.

— Să ocheşti bine! mai zise Marian odată. Presupun că indienii vor îndepărta îndată drugii unul de altul, imediat ce vor cădea primele noastre gloanţe. Voi da instrucţiuni şi lui Gould, apoi va trebui să tragem repede.

Ridică amândouă revolverele şi făcu demn dincolo. Vânătorul pricepu îndată că era vorba de ceva deosebit şi strigă cu glas coborât:

— Din păcate mi-au luat armele. Dar Pongo şi-a păstrat cuţitul de rechini. Ce s-a întâmplat?

— Robert, acum trebuie să tragem asupra celor doi crocodili de colo – zise Marian – ia-l tu la ochiu pe cel din stânga, eu îl voi lua pe cel din dreapta. Domnule Gould – strigă el apoi dincolo – gratiile se apropie. Trebuie să răpunem dihăniile. Foc, Robert!

Eu şi ţintisem asupra crocodilului care înota dinspre stânga. Acum detunară împuşcăturile noastre. Slobozii două gloanţe într-acolo, apoi îmi îndreptai repede armele asupra crocodilului din faţa noastră şi trăsei de asemenea câte două gloanţe în fiecare căpăţână. În clipa următoare părea să se fi stârnit iadul în bazin. Reptilele biciuiau apa cu cozile, prefăcând-o în spumă şi nu mai puteam vedea ce se petrece acolo. Furăm nevoiţi să ne dăm înapoi până la peretele din fund al carcerei noastre, ca să nu ne ajungă stropii de apă.

Reptilele păreau să fi fost grav rănite, căci gloanţele noastre aveau mare putere de pătrundere.

Deodată tresării îngrozit. Marian bănuise şi el această drăcovenie nouă. Cu mare zgomot drugii de fier căzură şi

prin deschizăturile lăsate se apropiau tot mai mulţi cei patru crocodili furioşi care fuseseră pe partea noastră.

Chiar dacă nu ne-ar mai fi putut sfâşia, dar o singură lovitură cu coada lor grozavă ar fi fost deajuns să ne rănească grav. N-aveam cum să ne ferim din calea lor, căci cele patru corpuri ocupau întreaga lăţime a încăperii.

Mai erau la cel mult doi metri de noi. Lângă mine auzii detunând armele lui Marian. Descărca glonţ după glonţ şi imediat ridicai şi eu revolverul, căci un glonţ bine ţintit, care ar fi ucis una din reptile, ar fi putut însemna salvarea noastră.

Înainte ca să mai trag eu, vâltoarea se şi potolise. Gloanţele lui Marian îşi făcuseră datoria. Unul din crocodili se liniştise cu totul, cel de lângă dânsul mai lovea obosit cu coada.

Acum când apa nu mă mai stropea în obraz, era uşor pentru mine să le viu de hac şi celorlalţi doi crocodili, cu gloanţe bine ţintite.

Îmi încărcai pistoalele golite şi Marian care făcea acelaşi lucru, îmi strigă agitat:

— Robert, repede dincolo, trebuie să dăm ajutor!

Văzui cu groază că în carcera camarazilor noştri cei doi crocodili se zbăteau cu furie. Probabil că gloanţele noastre nu-i răniseră destul de grav.

Trebuia să înotăm cât mai repede prin apa adâncă. Nu puteam recunoaşte trupurile lui Pongo şi Gould, căci încăperea în care se aflau era umplută de stropii de apă pe care-i ridicau crocodilii. La întâmplare nu puteam trage, deoarece s-ar fi putut să-i nimerim pe camarazi.

Pe când ne strecuram printre zăbrele, privirăm în sus şi văzurăm cerul albastru deasupra noastră. Galeria pe fundul căreia se afla bazinul avea ziduri netede, dar crăpăturile dintre pietre erau destul de adânci ca să ne uşureze căţărarea.

Capetele a doi Indieni priveau peste marginea galeriei, când îndreptarăm însă în sus pistoalele, dispărură fulgerător. Înotarăm pe spate mai departe, luptând cu valurile care dădeau năvală din carcera camarazilor noştri.

Când ajunserăm, în cele din urmă, la gratiile de dincolo, vâltoarea se mai potolise. Unul din crocodili trebuia să fi murit de pe urma rănilor; celălalt se zbătea în partea din dreapta a carcerei.

Deodată se ivi Pongo la stânga noastră lângă crocodilul care stătea acum liniştit. Ţinea în mână cuţitul enorm, privi câteva clipe cu atenţie cealaltă târâtoare, apoi se afundă brusc.

— Dumnezeule, vrea să atace crocodilul cu cuţitul! exclamai eu, îngrozit.

Şi în aceeaşi clipă mişcările dihaniei deveniră şi mai furioase. Erau însă spasmurile morţii, căci în cele din urmă trupul uriaş se linişti sub apă.

Camaradul nostru negru izbutise, într-adevăr, să ucidă cu cuţitul, pe sub apă, cele două reptile rănite.

V
RĂSPLATA CUVENITĂ

INTRASEM ÎN CARCERA celor doi camarazi. Gould ne zâmbi, îşi şterse fruntea şi zise:

— Ce să zic, Pongo al dv. e un om cum nu întâlneşti al doilea. De, trebuie ca cineva să fie un Pongo pentru ca să atace şi să ucidă reptilele sub apă, în această încăpere strâmtă.

— Nu greu – mormăi uriaşul, stingherit – crocodili fost nimeriţi bine de *Massers.*

Nu era timp acum să-i exprimăm recunoştinţa noastră, căci aveam ceva mai grabnic de făcut şi anume să căutăm a ieşi cât mai repede din încăperile subpământene ale vechiului palat.

— N-ar fi bine să ne căţărăm în sus? propusei eu, când înotarăm din carceră, în bazinul adânc.

— Fireşte că aşa vom face – zise Marian, imediat – eu mă voi căţăra cel dintâi, iar tu, Robert, trebuie să rămâi la urmă, ca să-i ocroteşti pe camarazi cu arma. Sau dă domnului Gould unul din revolverele tale, ca să nu fie cu totul dezarmat. Pongo are cuţitul lui de rechini.

Răsuflând uşurat, vânătorul luă arma pe care i-o dădui.

— Robert, tot e mai bine să rămâi tu până la urmă – zise Marian – uite, ai aici marginea bazinului, pe care poţi sta foarte bine.

Apa îmi ajungea până la şolduri, căci duşmanii noştri n-o opriseră, dar din fericire nu putea urca mai sus, fiindcă se scurgea prin deschizătura din zid făcută de mine.

Camarazii mei ne căţărară cu îndemânare. Aveau destule adâncituri şi ieşituri îi zid, de care să se poată încleşta. Indienii nu se mai arătau, totuşi când Marian ajunse la creastă, întinse mai întâi pălăria în vârful armei, apoi se săltă în sus şi sări dincolo.

Gould şi Pongo îl urmară şi eu tocmai vroiam să vâr înapoi revolverul în brâu, ca să mă caţăr la rândul meu, când băgai de seamă că apa începu să scadă repede.

În acelaş timp se stârni un curent, care mă mătură pur şi simplu de pe locul meu şi mă trase în carceră. Văzui cu uimire că uşa prin care intraserăm era deschisă acum.

Mă ţinui cu toată puterea pe marginea deschizăturii din zid, căci apa căuta să mă târască cu ea. Nu era deloc uşor, căci valurile dădeau năvală cu o putere nestăpânită înăuntru. Dar apa începu să scadă repede şi când avui iarăşi pământ sub picioare, văzui cu spaimă că îndărătul uşii era o groapă

mare în pământ, prin care tocmai se scurgea, gâlgâind, ultimul rest de apă. Dacă nu m-aş fi încleştat cu toată puterea, aş fi fost târât ca un dop în vâltoare.

Nu mai stătui mult pe gânduri, ci sării peste groapă, spre scara care ducea în sus. Ştiam bine că nu voi putea ridica singur lespedea grea de piatră pe care o închiseseră duşmanii în urma noastră, dar eram hotărât să mă târăsc prin deschizătura îngustă îndărătul căreia zăcea prinţesa moartă. Bănuiam că de acolo voi ajunge în sala cea mare.

Găsii repede lespedea care închidea intrarea, sării peste moartă şi pe partea cealaltă a galeriei pusei mâna pe o manivelă de metal, care, după părerea mea, trebuia să deschidă intrarea spre tron.

Mă înşelasem însă, căci când răsucii manivela, se dădu înapoi lespedea de piatră în care era fixată şi văzui înaintea mea o încăpere mare care primea lumină prin nişte deschizături foarte înguste, zăbrelite, din tavan.

Atunci îmi dădui seamă imediat că descoperisem taina indienilor. În dreapta încăperii era o maşină mare de tipărit, care era pusă în mişcare cu mâna; în faţa ei, pe jos, se aflau coşuri mari, umplute cu foi tipărite.

Mă strecurai repede prin deschizătură, mă apropiai de maşină şi din fiecare coş luai câteva foi, pe care le vârâi în buzunar. Vrui să mai cercetez ce mai ce mai era prin încăpere, când auzii un zgomot slab îndărătul maşinii.

Scosei repede revolverul şi mă strecurai în jurul maşinii. Domnea acolo aproape întunerec, din care pricină nu putui vedea nimic – apoi, însă, auzii iarăşi zgomotul slab, metalic, smulsei cu mâna stângă lampa din buzunar şi îndreptai lumina spre peretele din dreapta.

Văzui acum că o bucată de zid, de mărimea unei uşi, se mişca. Stinsei repede lampa, aşteptai câtva timp, până presupusei că uşa e bine deschisă, apoi aprinsei din nou lampa.

Văzui doi indieni, privind speriaţi în lumina vie. Unul din ei se reculese repede, duse mâna la brâu şi scoase o ţeavă scurtă pe care o duse la gură.

Pricepui îndată că e vorba de primejdioasa ţeavă de suflat şi trăsei fulgerător. Indianul scoase un strigăt, lăsă braţul în jos, apoi alunecă îndărăt ca un peşte în apă şi, înainte să mă pot repezi la el, uşa de piatră se închise la loc.

Sării prin încăpere şi mă târâi iarăşi în galeria îngustă în care zăcea indiana moartă, iar deschizătura dindărătul meu o închisei la loc cu lespedea de piatră.

Luminai acum tavanul şi văzui o mică adâncitură, în care apăsai vârful unui cuţit. Se auzi un zgomot slab, apoi tavanul se dădu în lături. Văzui acum că era o lespede subţire de piatră, care lăsa liberă o încăpere potrivit de mare.

Când mă ridicai, scosei o exclamaţie de mirare, văzând în faţa mea deschizături mici, prin care puteam privi… în sala unde intrasem la început. Mă găseam deci de-a dreptul sub tron, al cărui postament era gol.

Tocmai vroiam să mă întorc, când îi văzui pe camarazii mei venind după perdeaua pe unde trecusem şi eu cu Marian. Prietenul meu avea acum în mână puşca lui, iar Gould revolverul pe care i-l dădusem eu. Mao băgai de seamă că Englezul avea iarăşi armele sale.

— Staţi pe loc! le strigai eu. Viu prin jilţul acesta. Sunt însă diferite mânere şi s-ar putea să vă stropesc otrava în faţă.

Mă uitai cu luare aminte la toate mânerele acelea şi alesei pe cel mai mare, deoarece îşi spuneam că fundul fotoliului trebuia să se dea peste cap.

Când răsucii însă mânerul, avui o surpriză. Îndărătul meu peretele se dădu în lături şi ieşi la iveală o firidă îngustă, iar în acelaşi timp tavanul de deasupra mea se lăsă repede în jos, ca un ascensor.

Sării cu grabă în firidă, altminteri m-ar fi turtit lespedea ce cobora. Şi asta fu salvarea mea, căci ciudatul ascensor se opri abia când lespedea de piatră – care până atunci alcătuise tavanul încăperii – se găsea la picioarele mele.

Şi acum văzui cu uimire că în faţa mea se afla tronul, iar pe el… prinţesa moartă. Instalaţia aceasta fusese aşezată acolo pentru ca mumia să poată fi schimbată cu o femeie vie.

Speteaza scaunului se dădu în lături, când apăsai pe un resort care îmi atrase atenţia.

Luai repede jos mumia şi o aşezai lângă mine în firidă.

După aceea mă lăsai în fotoliu, ridicai iarăşi speteaza şi pipăii braţele. Găsii repede pe dreapta manivela care punea în mişcare mecanismul ascensorului şi mă pomenii urcând cu repeziciune.

Camarazii mă întâmpinară cu glume când mă văzură ivindu-mă în locul prinţesei moarte, dar deveniră serioşi după ce sării în grabă de pe fotoliu şi le strigai:

— Repede afară! Am descoperit taina palatului şi am împuşcat un indian. Mă tem că acum au să distrugă palatul.

Camarazii nu-mi mai puseră nici o întrebare, ci se-ntoarseră în grabă şi prin fereastra ale cărei gratii le scosese Marian, părăsirăm imediat vechea clădire.

— Acu trebuie să-l căutăm pe Maha – zise Marian – apoi să ne adăpostim undeva, de unde să putem ţine sub ochi palatul. Se prea poate să ai dreptate, Robert şi să distrugă clădirea. Dar ce-ai descoperit?

— O maşină de tipărit şi coşuri pline cu foi imprimate. Am luat câteva din ele.

— Ah! făcu Gould. Asta o să-l bucure foarte mult pe inspectorul Austin. De multă vreme ţara e împănată cu tipărituri aţâţătoare împotriva administraţiei engleze. Tipografia clandestină n-a putut fi găsită, însă.

— Aşa trebuie să fie! încuviinţă Marian. De aceea se şi folosea de fantomă ca să păstreze taina vechiului palat. Şi d-ta, domnule Gould, erai mereu supravegheat, ca nu cumva curiozitatea să te îndemne să mai vii odată pe aici…

— Aha, a şi început! îl întrerupse Gould.

Un trosnet înăbuşit se auzi între zidurile vechi, apoi un al doilea, mai tare şi simţirăm lămurit că pământul se cutremură sub picioarele noastre.

Ne şi aflam pe marginea luminişului şi văzurăm că prin ferestrele palatului ieşea un fum gros, verzui, care însă era gonit în partea cealaltă, de un curent de aer.

Apoi, deodată, toată clădirea părea că începe să se clatine. Zidurile se crăpau, bolovani enormi se rostogoleau, după aceea vechiul palat se prăbuşi cu un zgomot asurzitor.

Când aceasta se potoli, Marian zise:

— Un mormânt uriaş pentru biata femeie care a fost nevoită să joace aici rolul prinţesei moarte. Odihnească-se în pace! Noi însă trebuie să căutăm să-i prindem pe cei doi Indieni. Mai întâi să-l căutăm pe Maha!

Dar credinciosul ghepard veni singur. Auzise glasul lui Marian şi în desişul de lângă noi răsună un lătrat vesel. Prietenul meu pătrunse repede în frunziş şi curând ieşi de-acolo cu Maha.

— Şi acum să înconjurăm luminişul! orândui Marian.

Porni cu ghepardul înainte. Merserăm şi noi încetişor de-a lungul desişului, cercetând cu luare-aminte fiecare tufă.

Deodată, Pongo, care mergea îndărătul lui Marian, scoase o exclamaţie înăbuşită şi arătă spre o tufă deasă, pe lângă care prietenul meu şi trecuse.

— Aici fugit duşmani, *Massers!* zise el.

— De unde ştii asta, Pongo? întrebă Marian, mirat.

— Duşmani grăbit tare – răspunse uriaşul – înfipt aici creangă de la altă tufă.

Vârî mâna în tufă şi scoase afară o creangă înfrunzită, ruptă de curând. Era din alt soi de tufă, dar abia acum

observai şi eu mica deosebire a frunzelor, care nu-i scăpase lui Pongo.

Ne strecurarăm repede prin tufiş, unde era o potecă îngustă. Fugarii trebuie să fi trecut de foarte curând pe acolo, după cum dovedeau şi picăturile de sânge care nu se uscaseră încă în aerul fierbinte.

— Trebuie să fie cu puţin înaintea noastră – zise Marian – să fim cu băgare de seamă!

Marian şi Pongo o şi luaseră cu câţiva paţi înainte şi noi ne grăbirăm să-i ajungem.

Deodată prietenul meu se opri şi ridică mâna. Ne apropiarăm încet şi uitându-ne peste umărul lui văzurăm o privelişte interesantă. Era acolo un mic luminiş în mijlocul căruia se afla un iaz; pe marginea acestuia stătea îngenunchiat un Indian, căruia un al doilea îi bandaja braţul. Erau cei doi căutaţi de noi, care nu putuseră fugi prea repede, căci glonţul meu zdrobise braţul unuia.

Deodată, înainte ca noi să putem întreprinde ceva, un trup uriaş zbură în luminiş. Se năpusti asupra celor doi Indieni şi-i culcă la pământ. Câteva ţipete şi zvârcoleli, pe urmă amândoi rămaseră nemişcaţi.

Tigrul uriaş stătea deasupra victimelor sale, dar deodată păru că ne-a simţit, căci se-ntoarse brusc, se holbă la noi o clipă şi se pregăti de săritură.

Două împuşcături detunară. Gould trăsese şi omorâse fiara.

— Aşa – zise el, mulţumit – clipa asta o aştept de doi ani. Acesta e vestitul *men-eater*, de care vă vorbeam, domnilor.

Îngroparăm pe cei doi indieni, care erau aproape sfâşiaţi în bucăţi, apoi pornirăm înapoi spre Mysore, pe jos.

După câţiva kilometric. Însă, pe şosea, ne ieşi înainte o maşină, în care se afla inspectorul Austin.

Ne urcarăm în automobile şi povestirăm poliţistului cele întâmplate. El fu foarte mulţumit de isprava noastră, căci foile ce le adusesem cu noi dovedeau că descoperisem tipografia secretă care dăduse multă bătaie de cap până atunci Englezilor.

Mai rămaserăm două zile în Mysore, apoi plecarăm mai departe, spre noi aventuri – încheie doctoral Bertram.

Sfârşitul volumului: **PRINŢESA MOARTĂ.**

În numărul următor:

OPIUM

[1] Taur cu cocoașă.

Table of Contents

[1]

Table of Contents

[1] 42